

[Ministeren for Grønland]

ske behandling. Ved tilrettelæggelsen af denne specielle klinikassistentuddannelse er der skabt en uddannelse, der er specielt egnet i Grønland – et synspunkt, der har fundet såvel faglig som politisk opbakning.

Bonnén var således på tidspunktet for afgivelsen af sine udtalelser til pressen vel vidende om, at den grønlandske klinikassistentuddannelse gennem en årrække har været nøje tilrettelagt specielt med henblik på problemerne omkring den grønlandske tandpleje.

Et andet punkt, som Bonnén i interviewet fremhævede, og som også anføres i begrundelsen for hr. Bernhard Baunsgaards spørgsmål, er den påstand, at klinikassistenter, der ønskede uddannelse i Danmark, kun skulle kunne få statsstøtte mod at underskrive en erklæring om at ville blive i Danmark efter uddannelsen. Det har naturligvis aldrig været på tale at stille krav om noget sådant, der i realiteten vil betyde en stavnsbinding af de uddannelsessøgende, og de nugældende ordninger hindrer ikke, at personer, der måtte ønske at gennemgå uddannelsen i Danmark, rejser herved og søger om støtte til uddannelsesforløbet efter de almindelige danske regler.

Det er imidlertid i overensstemmelse med de af Grønlands landsråd godkendte regler om uddannelsesstøtte fra det særlige stipendieudvalg til grønlænderes uddannelse, at der ikke kan ydes støtte til uddannelser uden for Grønland, når tilsvarende uddannelser kan gennemføres i Grønland. Dette har naturligvis sammenhæng med, at der fra politisk hold i Grønland gentagne gange er udtrykt ønske om etablering af grønlandske uddannelser, som er specielt tilrettelagt for det samfund, hvor uddannelsen skal anvendes. Den grønlandske klinikassistentuddannelse er netop en sådan uddannelse.

For fuldstændighedens skyld skal det således understreges, at der ikke – hverken i de gældende regler eller i den politiske målsætning vedrørende uddannelsesspørgsmål – er noget til hinder for, at personer, der har gennemgået uddannelser i Danmark, vender tilbage til Grønland. Tværtimod er det en almindelig erklæret politik, at så mange stillinger som muligt overtages af kvalificerede grønlændere.

Den kritik, som hr. Bernhard Baunsgaard med Information som kilde henviser til, er

formentlig et interview med Bonnén i Grønlandsposten den 24. august 1978. Det nævnte interview indeholder imidlertid ikke en saglig kritik af uddannelsen, men derimod de fornævnte ukorrekte påstande. Bonnén har aldrig over for ministeriet fremsat nogen kritik af nævnte klinikassistentuddannelse; uagtet denne har været planlagt siden 1972 samt diskuteret på flere tandlægemøder i Grønland, ligesom distriktstandlæge Bonnén er blevet opfordret til at deltage i en af erhvervsuddannelsen i Grønland nedsat arbejdsgruppe vedrørende tilrettelæggelsen af uddannelsen. Der har således gennem årene været rig lejlighed for Bonnén til at gå ind i en saglig drøftelse af uddannelsens faglige forsvarlighed og relevans – senest på det i Godthåb i august 1978 afholdte kursus i sundhedspædagogik, der havde klar relevans for udviklingen af den forebyggende tandpleje i Grønland, men hvor han udeblev fra næsten alle møder.

På denne baggrund, som distriktstandlæge Knud Bonnén i sin helhed har været vidende om, må Bonnéns udtalelser om den grønlandske klinikassistentuddannelse og dermed konsekvenserne af den grønlandske uddannelsespolitik karakteriseres som værende fremsat på et helt fejlagtigt grundlag.

Bonnén blev på et meget tidligt tidspunkt efter offentliggørelsen af interviewet opfordret til ved en henvendelse til pressen fuldt ud at fjerne de misforståelser omkring uddannelsen og kriterierne for ydelse af uddannelsesstøtte, som avisartiklen havde givet anledning til. Dette ønskede han imidlertid ikke at gøre, uagtet at han på dette tidspunkt var vidende om, at hans fremstilling af sagen i høj grad var forkert og usaglig, samt at de fremsatte udtalelser kunne virke ødelæggende for tilgangen til en fagligt fuldt forsvarlig klinikassistentuddannelse i Grønland.

Bonnéns manglende vilje til at gøre rede for de faktiske forhold omkring såvel klinikassistentuddannelsen som uddannelsespolitikken førte til den vurdering, at man ikke kunne have den fornødne tillid til, at Bonnén i sin egenskab af leder af Grønlands største tandklinik var i stand til at samarbejde loyalt omkring den af Grønlandsrådet anbefalede politik for udbygningen af tandplejen samt de af Grønlands landsråd godkendte principper for forholdet mellem uddannelser i Grønland og i Danmark. Denne